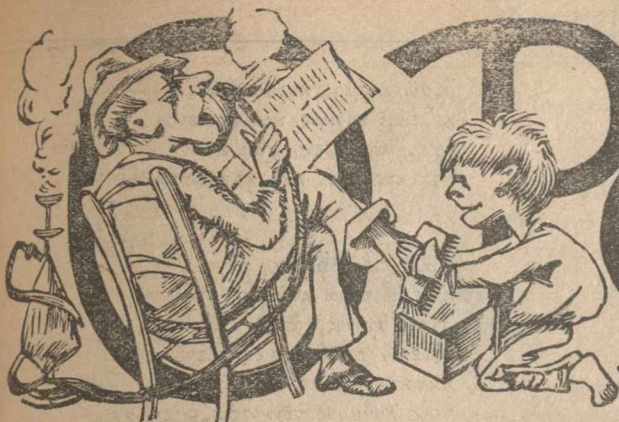

Ω

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κ' έννηκόσα ιρία,
δράσις και φιλοπατρία.

Δέκατον κ' έννατον μετρούντες χρόνον
στην γην έδρεύομεν των Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας προς έμέ.

Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .

Για τὰ ξένα ύμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α λ ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είκοσι και τρεις Αύγουστου,
εργα φρεκής άνηκούστου.

Ποδντος οκτακόσα δέκα,
πάρε ξύλο και πελέκα.

Φαδουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Και τί μου γλυκογίνεσαι ;

Πολύ καλά, τσιφούτη.

—Πάλι μ'ες ήλθες 'στόν καιρό, πού 'μύρισε μπαρουτί.

Κόβει Βουλγάρικο σπαθί,
μουγγρίζει κ' ή Ροδόπη...
δέν ξέρεις πώς μ'ες συμπαθεί
κ' ή φίλη μας Εύρώπη.

Τέτοια θερμή συμπάθεια δέν είδα 'στόν αιώνα
από τους συμπεθέρους μας κ' εκείνους τους Μαχηάρους,
έλεω και τόν 'Αλέξανδρον, τόν μέγαν Μακεδόνα,
και πολεμή τους 'Ελληνες μαζί με τους Βουλγάρους.

—Σφάζουν τὰ παιδιὰ του Κρούμου και δέν κάνουν χωρατά...
αμμ' ή φίλος μας ή Μπάλφουρ ; ... τὰ περίμενες κ' αυτά ;

Κοίμα κοίμα 'στήν 'Αγγλία,
πούχουμε στενή φίλια.

Κοίμα πού σάν πολεμούσε με τὸ Τρανσβαλ ποτέ
σταυθήκαμε 'στό πόδι, Περικλή σταυραετέ,
και αρματώθηκαν 'στ' αλήθεια πολεμάρχοι μερικοί
για να π'αν 'στην 'Αφρική.

Παύλ π'α με τους 'Εγγλέζους όπως πριν να συγκινούμαι...
Τσάμπερλαιν και Μπάλφουρ, του λοιπού σ'ας άπαρνού-
φίλους μας δέν σ'ας γνωρίζω [μαι,
και πατόκορφα σ'ας 'βρίζω.

Μ'ες βαρείτε, μ'ες κτυπάτε,
άλλα πού θα μ'ες τὰ πάτε ;

Χαίρε πλέον, 'Εγγλιτέρα,
κ' αν ποτέ καμμιάν ήμέρα
νέον πόλεμον κηρύξης και προστρέξης και σ' έμ'ας,
όπου δέν μ'ας εκτιμ'ας,
όλ' οι Μακραθωνομάχοι
θα σ' αφήσωμε μονάχη
να σου τρίψουνε τὰ μούτρα και κουρέλι να γενής,
κ' ούτε θ'άλθη Κοκορέτσας και σταυραετός κανείς.

Π.— Μ'ες ποτίζουνε χολή
λασιπλάνοι, δολοφόνοι...
αμμ' ή Μπάλφουρ, Φασουλή ;
τό φυσώ και δέν κρύνει.

'Αμμ' οι φίλοι μας Μαχηάροι ;
αμμ' κ' εκείν' οι Γοσποδάροι ;
όλοι σήμερα ξεχάνουν την παληά μας ιστορία...
τί να 'πούμε, τί να λέμε ;
μοναχή παρηγορία
μ'ας απέμεινε να κλαίμε.

Κ' εγώ τώρα, κουνενέ,
πάω σ' έναν καφενέ,
για ν' άπλώσω την άριδα
και να κλάψω την πατρίδα.

Τί καλλίτερον να κάνω ;
πώς άλλοιώς να ξεθυμάνω ;
'Αλλο τίποτα δέν έχω να προσφέρω μετ' ήμών
'στης πατρίδος τόν βωμόν,
παρά δάκρυα και πένθος
και συζήτηση και κλάσος.

Φ.—Κ' εγώ τέτοια, Περικλέτο, θα προσφέρω 'στην πατρίδα
και την γλώσσαν θα προτείνω στους Βουλγάρους ως άσπίδα.

Κι' αν 'στὸν Παρθενῶν' ἀπάνω
τὸν Σαράφωφ ἀντικρύσω,
τί νομίζεις πῶς θὰ κάνω;
δὲν τὸ 'βρήκες; θὰ τὸν 'βρίσω.

Θὰ τὸν 'πῶ φονιά τοῦ Κρούμου μὲ ποδάρι τεντωμένο,
καὶ ρουφώντας, ἀδελφέ μου,
τὸν βαρὺ γλυκὸ καφέ μου
μὲ βρισκᾶς θὰ ξεθυμάνω.

Βρίζε βρίζε κάθε τσούση δολοφόνο, τέρας, ζῶ,
ἀρκουδιάρη καὶ Ζοζό.
Βρίζε τσούσηδες καὶ Φαάγκους, Περικλέτο στραβοκάνη...
ἄχ! ὁ Μπάλφουρ τί μας κάνει!

Φεῦ! οἱ πάντες μᾶς ἀφῆκν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κινδύνου...
ἀμμ' ὁ Χρόνος τοῦ Λονδίνου;
ἀμμ' ἡ φίλη μας ἡ Φράντζα,
ποῦ μᾶς τρέφει μὲ ρωμαντζῆ;
ἀμμὲ κι' ἡ Μακαρονίτσα,
ποῦ ζητεῖ τὴν 'Αλδανίτσα;

Ποία μύρη συμφορά!
'λύσσαζε τὸ Κομητάτο...
φέρτε κάμπουσα νερά
γιὰ νὰ πᾶν ἡ πίσρκις κάτω.

Τί ζητεῖ, παιδιά, τί θέλει
τόση βάρβαρος ἀγέλη;
Σηκωθῆτε, πολεμάρχοι φλογεροὶ τῶν καφανεῶν,
μὲ σκινίδι, μὲ κιστόνι, μὲ μαρκούτσια καργιλεῶν,
καὶ κτυπάτε τοὺς Βουλγάρους,
τοὺς φονιάδες, τοὺς βροβάρους.

II.—Βγάλε πάλι, Φασουλῆ μου, τὴν ξυλένικ σακράκι...
μέσ' στὸ Κρούσοδο σφαγᾶς,
κι' ἐδῶ πέρα πατατράκι
γιὰ Δημάρχων ἐκλογαίς.

'Εκεῖ πέρα μύρη πείνα,
μπόμπαις κι' ἀλυσίδων κρότοι,
κι' ἐδῶ μέσῳ 'στὴν 'Αθήνα
φῶσφορ καὶ φαγοπότι.

Καὶ φωτίζουν ἡ ρουκέτσια
τοῦ παππούλη τῆς μπαμπέταις,
τὰ σακρινία, τὰ μουστάκια, τῆς καινούριας ἐκλογαίς,
καὶ τῆς γῆς τῶν Μακεδόνων τῆς ἀλύπηταις σφαγᾶς.

'Εκεῖ καίγονται καλύδρα σὰν ἀχύρινα δερμάτια
κι' ἐδῶ φέγγουνε παλάτια.
Μέσῳ 'στ' ἄγια χώματά μας
τρώει σάρκες τὸ κοράκι,
κι' ἐδῶ τρῶν τὰ κρέατά μας
οἱ θεσμοὶ τοῦ Θεωράκη.

'Εδῶ κόσμος κορδωμένος,
κι' ἐκεῖ κόσμος γυμνωμένος
ἔχει 'ματωμένο χῶμα
γιὰ κρεβάτι καὶ γιὰ στρώμα.

'Εκεῖ πέρα φρίκης οἶχη
κι' ἐδῶ πέρα κἀλπης σφρίγη.
'Εκεῖ θοῆνος, ὁποῦ φρίττω,
κι' ἐδῶ πλῆθος κινωμένων
καταπνίγει μὲ τὰ ζήτω
τοὺς λυγμούς τῶν σφαζομένων.

Φ.— Ροπάλκρος, μαγκούρκρος,
μαγκιάρκος, κουμπουάρκος.
Θὰ ρίξω μίαν κουμπουρίτσα,
γελά σου, καυμένη Καστοριά...
βάλτε φωτιά 'στὰ τόπι...
γελά σας, καυμένα Σκόπι.

Φουκτόνω νέας ἐκλογῆς μὴ παρδαλὴ παντίερα...
κύττα καπνοὺς τῶν ρουκετῶν, ποῦ πέφτουν ἐδῶ πέρα,
κύττα κι' αὐτὸ τὸ φῶσφορ τί κόσμον συναρπάζει,
μὰ τώρα, καύκαλο ξυπνῶ,
κύττα κι' ἐκεῖνον τὸν καπνῶ,
ποῦ γκρεμισμένης ἐκκλησιᾶς χαλάσματα σκεπάζει.

'Δὲς τοὺς καπνοὺς τοὺς ἀπ' ἐδῶ μὲ τοὺς καπνοὺς τοὺς ἀπ' ἐκεῖ,
πῶς ἕνας γίνονται καπνὸς ἀπάνω 'στὸν αἴθερα,
καὶ χαιρετοῦν τὴν ἔνωσιν λυγμοὶ καὶ τερετίσματα,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὸ Κρούσοδο μᾶς στέλλουν χαιρετίσματα,
μὰ στέλλουν ἀσκαμούς πολλοὺς καὶ μέσ' ἀπ' τὰ Κατάρια
σ' ἐμᾶς τὰ κουτσαδάκια.

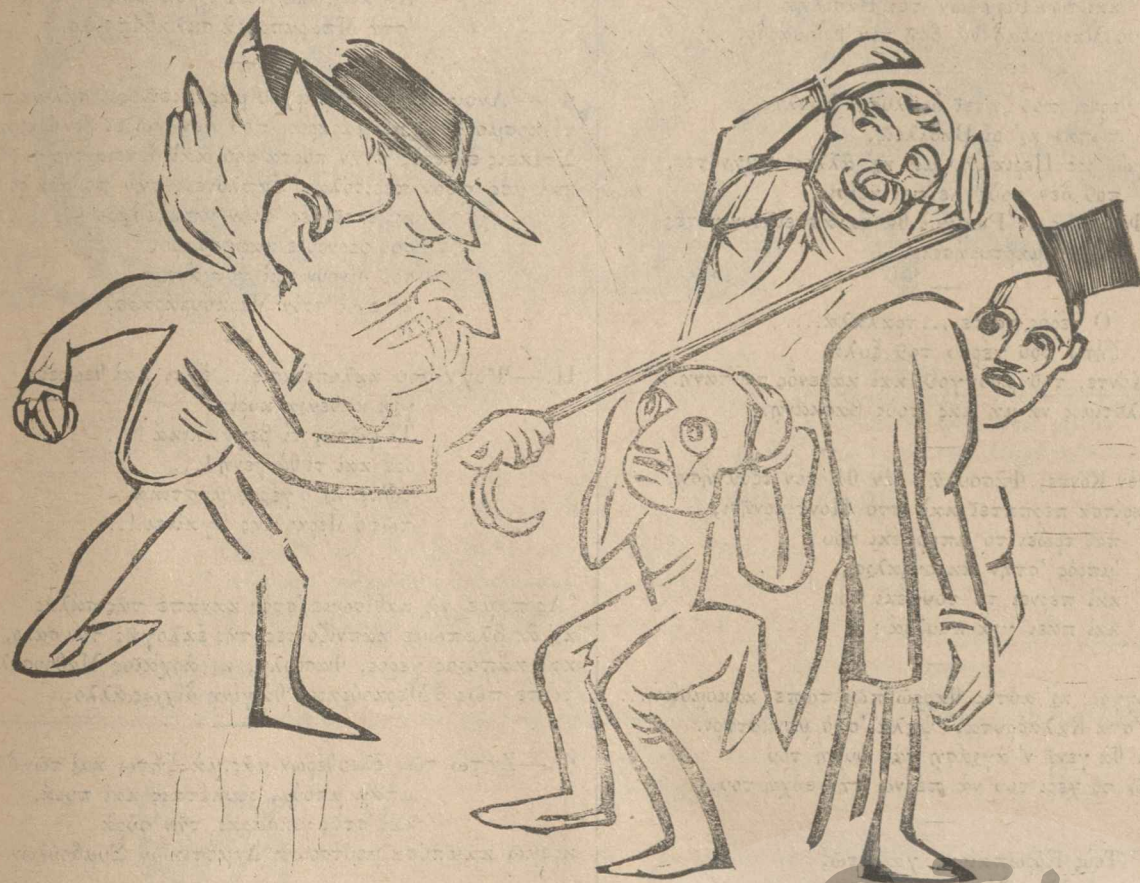
II.—Μέσῳ 'στῆς νέας ἐκλογῆς τὴν κοσμογαλαξία
'κουβάλησαν τὸν γέρο μας ἀπὸ τὴν Κηφισία,
κι' ἐκεῖνος ἦλθε 'γρήγορος 'στὴ ζέστη τῆς μεγάλης
νὰ 'βγῇ 'στὸ μπαλκονάκι του καὶ λόγῳ νὰ μᾶς βγάλῃ.

Κι' ἐγὼ σκινίδες μερικαῖς ἐπῆρ' ἀπὸ γιγῆ
κι' ἔτρεξα 'στὸν Κορδόναρα μὲ κορδονομελίσσι,
κι' ἔλεγα γιὰ τὸ Κρούσοδο πῶς κατὶ θὰ μᾶς 'πῇ
καὶ πῶς τὸν Μπάλφουρ σίγουρα θὰ κερκυνοβολήσῃ.

'Στὰ χεῖλη 'κρεμαστήκαμε τοῦ γέρου Στρατηλάτου,
κι' ἐκεῖνος τότε, Φασουλῆ,
συγκινημένος μᾶς 'μίλει
γιὰ συγγενῶν τοῦ κόκκαλα καὶ γιὰ τὰ κόκκαλα του.

Καὶ 'στὰς σκιὰς ὀρίζεται σφαγόντων Μακεδόνων
ὁ μέγας θεσμοδότης
πῶς τὸν 'Αγγελιοπούλαρο θὰ τὸν ψηφίσῃ μόνον
ὡς εἶδος ἰδιώτης.

Γελά σου, μεγάλε μπαμπάκη,
τῶν ἐκλογῶν ἀηδόνι...

Ὁ Πρωθυπουργὸς κορώγει
καὶ τοὺς Πρεσβείους υπαγλαρόνει.

ὁ γέρος τῶπε, Φασουλῆ,
φωνάζει τὸ Κορδόνι.

Ὁ γέρος τῶπε σοβαρά,
δὲν εἶναι παίζε γέλα...
ὁ γέρος τῶπε... τί χαρά!
πάρε καρότσα κι' ἔλα.

Μὴ δὲν μοῦ λές, βρε Περικλῆ, τῶπε καὶ τοῦτ' ὁ γέρος
τῶς ἀδελφούς οἱ Βούλγαροι θὰ σφάζουν ἐλευθέρως;
Τῶπε κι' αὐτὸ 'στὴν Κηφισία
πῶς χαλασμός θὰ γίνη,
κι' οὔτε Σχολεῖο κι' οὔτ' Ἐκκλησιὰ
'στους σκιάδους δὲν θὰ μείνῃ;

Τῶπε κι' αὐτό, βρε Περικλῆ, μέσ' στὰ χρυσὰ μας χροῖνια
πῶς ἔπλη μας ἀπέμειναν μονάχα τὰ καθρόνια

καὶ τὸν θεσμὸν τῶς πατερά,
ποῦ σπάζουν καύκαλα γερά;

Μὴ δὲν μοῦ λές, (φωτόβουλο τῆς γῆς τῆς κλομοῦρας,
δὲν τῶπε μὲ τὸν γέρο μας καὶ ὁ Κόντης τῆς Κερκυρᾶς
πῶς Τσούσηδες ἐπῆλθον τὰ διακοπύτηρά μας
κι' ἀπάνω 'στὰ τούρκικα τῶν τυλιγνῶν τῶν σφαγῶν μας;

Δὲν τῶπε κι' ὁ μουστακκίλης,
πρώτη γαλιάντρα τῆς Βουλῆς,
πῶς ἀρκουδιάρη ἀγρίος μὲ σακκασιμούς μᾶς ρίχνει
τοὺς πύργους τῶν ὀνειρών,
κι' οὔτε σταυρὸς τούλκιστον δὲν εἴσινε νὰ δειγνῇ
τοὺς πόρους τῶν μακαρῶν;

Τάπαν κι' αὐτά, βρέ Περικλῆ ;... τάπαν δὲν τάπαν ζήτω...
τὴν ἐναρξίν τῶν ἐκλογῶν περιχαρῆς κηρύττω.
Πᾶμε λοιπὸν 'στὸν καφενὲ νὰ παίζουμε μπιλιάρδο,
μὰ κύτταξε, μωρὲ τσολιᾶ,
καὶ τῶν Ρωμῶν τὸν Βασιλῆα
πῶς πάει 'στὸ Μαρξίεμβαδὸ νὰ 'βρῇ τὸν 'Εδουάρδο.

Τῶπε κι' ὁ γέρος, ποῦ ζητεῖ διάλυσιν Βουλῆς,
τῶπαν κι' οἱ Βασιλεῖς,
τῶπα κι' ἐγώ, βρέ Περικλῆ, μὰ κι' ἄλλοι κεχηνότες,
ποῦ δὲν τοὺς λείπει κρίσις,
ὅτι 'στους Φράγκους οἱ Ρωμῆοι θὰ ξαναστείλουν νότες
καὶ διαμκρτυρήσεις.

Π.— 'Ο γέρος τῶπε...τραλαλά...
ζήτω τοῦ γέρου τοῦ ξυλᾶ,
ζήτω τοῦ Κόντε, τοῦ μουγγοῦ, καὶ καθενὸς τσοπάνη...
κανέναν ἀφιλότιμος νὰ μὴ μᾶς τοὺς βασκάνη.

Καὶ ποῖος τὸν Κόντε, Φασουλῆ, δὲν θὰ τὸν ἐξυμνήσῃ,
ποῦ 'στὴ Γαρίτσα περπατεῖ καὶ 'στὸ Ποντικονήσι,
ποῦ τρώει τὸ μπιφτέκι του
'μπρὸς 'στὴν ἀκρογιαλιά,
καὶ πέρνει τὸ τουφέκι του
καὶ πάει γιὰ πουλιά ;

'Αμμ' ὁ μουγγός ; κι' αὐτὸς θαρρῶ πῶς τῶπε, κακομοίρη...
τὸν βλέπω 'στὰ Καλάδρυτα, 'ψηλὰ 'στὸ μοναστήρι.
Καλογεράκι θὰ γενῇ ν' ἀγάσῃ τὴν ψυχὴ του
καὶ νὰ φιλῶ τὸ χέρι του νὰ πέρνω τὴν εὐχή του.

Φ.— Τοὺς Εὐρωπαίους χαιρετῶ,
τοὺς Μακεδόνες παραιτῶ,
κι' ἀπάνω 'στῆς γαιθάρας μου καθίζω τὸν καπούλαρο
καὶ τρέχω 'στὸν Κορδόνδρο καὶ 'στὸν Ἀγγελουπούλαρο.

'Ο γέρος τῶπε, βρέ παιδιά,
κνεῖς μὴ βγάλη τσιμουδιά.
'Ο γέρος τῶπε...τί μᾶς λές;
ρίχτε ρουκέταις καὶ τρελλαῖς.
'Ο γέρος τῶπε...τραλαλό...
τρεῖς τρακατροῦκες ἀμολῶ.

'Ο γέρος τῶπε...τί χαρά!...
κτυπάτε σμερδαλέοι...
'Ο γέρος τῶπε φανερά...
δὲν πάει νὰ τὸ λέῃ.

Κι' ἐγὼ μ' αὐτὸν τὸν γέρο μὰς πολλὰς φορὰς ἐβρόντησα,
μὰ κάθε γέρος νὰ τὸ 'πῇ καὶ καθεμιά γερόντισσα
θὰ 'βγῇ καὶ πάλι Δήμαρχος ὁ λιγερὸς ὁ κούμπαρας,
λαουροδημαρχάρος Σπυρο-Μερκουραρούμπαρας.

'Ο γέρος τῶπε, μπῆρο μου...
γελά σου, κουμπάρε Σπύρο μου.
Τῶπαν κι' οἱ κοῦχοι 'στὰ βουνὰ κι' ἡ πέριδικὴ 'στὰ ρέμματα
πῶς ὁ Μερκούραρος θὰ 'βγῇ δὲν εἶναι διόλου ψέμμα.

Π.— 'Ο γέρος τῶπε, τσελεπή...
κι' ἂν τῶπε νὰ τὸ ξαναπῇ.
Κι' ἂν τῶπαν μέσκα σὲ γκαμπὰ
νὰ μὴν ξαναπεράσω πιά.
Κι' ἂν τῶπε τὸ Ρηγόπουλο
'στὴ Μπαρμπαραὶ σκαλδούπουλο.

Φ.—'Ανοίγει τοῦ Δημάρχου μὰς ἐκεῖνος ὁ σκαλδούπουλος...
τί κόσμος, τί κοσμάραρος, ποῦ δὲν χωρεῖ βελόναρας,
Στέκει ἐμπρὸς 'στὴν πόρτα του καὶ δένει τὴν γαῖδα σου,
καὶ μὲς 'στὸν περιβόλαρο ξαπλώνει τὴν ποδάρκα σου,
κι' ἐκεῖ μὲς 'στὸν μπαξέδαρο
σοῦ φέρνουνε καφεδάρο,
σοῦ δίνουν καὶ τσιγάραρο,
κι' εὐοῖ 'στὸν Μερκουράραρο.

Π.—Ψυχὴ μου καλοπέρασις... ἔχει καὶ θεωρεῖται
γιὰ καθεμιά κυρία.
Τί φῶτα, τί βεγγαλικά!...
ὁρὲ καὶ τί θὰ γένῃ!...
τῶπε κι' ὁ γέρος μυστικά
πῶς ὁ Μερκούρας βγαίνει!...

'Ας πᾶμε νὰ καθίσουμε 'στὸν καναπέ τῆς σάλας
κι' ἂς βλέπουμε καπνίζοντες τῆς ἐκλογῆς τὸν σάλο,
καὶ ἀπόρος γέρος, Φασουλῆ, κι' ἀρχαῖος Μαθουδάρας
τῶπε πῶς ὁ Μερκούραρος θὰ γίνῃ δίχως ἄλλο.

Φ.—Ζήτω τῶν ἐλευθέρων μὰς, μὰ ζήτω καὶ τῶν δουλοῦ
μπᾶμ, μπούμ, ρουκέταις καὶ πυρά,
καὶ 'στῆς γαιθάρας τὴν οὐρά
κρεμῶ καμπόσα μούτσουνα Δημοτικῶν Συμβούλων.

'Ω φίλοι, λυπηθῆτε τοὺς καὶ τούτους τοὺς καυμένους,
καὶ γιὰ τοῦ Δήμου τὸ καλὸ
γονυκλινὴς παρακαλῶ
νὰ λάβῃς οἶκτον, Περικλῆ, καὶ γιὰ τοὺς κρεμασμένους.

Π.—'Αλήθεια, βρέ, πῶς ἐγίνες καὶ πεθερὸς ἐφέτω
κι' ἐμένα τοῦ κολλήγα σου δὲν ἔστειλες κουφέτω;

Φ.—Εὐνήστευσα τὴν κόρη μου, τὸ πρῶτο μου βλαστάρη,
μὲ τὸν Ἀνδρέα Μοσχονᾶ, μὲ τῆς παλληκάρη,
ποῦχει πατρίδα, Περικλῆ, τὴν δοξασιμένη Κρήτη
κι' ἐπλάτυναν τὸ στήθος του πνοαῖς τοῦ Ψηλορείτη,
καὶ τῶρ' ἀπὸ καλαμαρά τὸν 'βρῆκα Τραπεζίτη.

Κι' ἐγὼ εὐπρὸς σου σοβαρὸς
καὶ τῆς ἡμέρας πεθερὸς
ἀνθὴ χρυσῆς πορτοκαλῆς καὶ μύσους νὰ σοῦ ρίξω,
καὶ μὲ τὴν ἐνοσίχθονα αὐτήν,
τὴν κατὰ πάντα ἐλευτήν,
θὰ πᾶω καὶ τὴν ἐνοσίχθονα Κρήτη νὰ κηρύξω.

Π.—Εὐχαριστῶ καλορίζικα καὶ γὰρ τοὺς χαρποῦς
καὶ νὰ γενῇς ἐγγήγορα καὶ σεβαστὸς παππούς.
Μὰ τῶρα δέξου, πεθερὲ, μὰ φάπα μὲς 'στὴ μοῦρη...
τῶπε κι' ὁ γέρος νὰ τῆς φᾶς καὶ πᾶμε 'στοῦ Μερκούρα.